Woensdag 15 Januari 1947

DAGBLAD

63ste Jaargang No 5011

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE:
Tel. 1858; P. bus 8J Willemstad
Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus drukkerij. Consciëntiesteeg 29. telefoon 1550; Postbus 80 Willemstad N.W.I
Voor Aruba: J. E. Croes Postbus 14 Oranjestad: tel. 38

Nederland vraagt strenge voorwaarden

Venezolaans leger achter de regering

NEDERLAND VRAAGT STRENGE VOORWAARDEN.

Het werk van de Gedeputeerden der Vier Ministers van Buitenlandse Zaken heeft een aanvang genomen. Men zal de eerste hand leggen aan de vredesverdragen met Duitsland en Oostenrijk. De Noordamerikaanse en Britse diplomaten hebben goede hoop, dat de plannen voor een onafhankelijk Oostenrijk klaar zullen komen voor de besprekingen van de Ministers van Buitenlandse Zaken te Moskou.

In een memorandum aan de Gedeputeerden vroeg Nederland om een strenge vrede met Duitsland en om een morele heropvoeding van het Duitse volk. Tevens werd aanbevolen strenge maatregelen te nemen, die de demilitairisatie van Duitsland zullen garanderen. Het communiqué sprak zich uit voor een gedecentraliseerd Duitsland met internationale controle op de industrieën inu het Roer-gebied.

In een kort welkomstwoord heette Minister Bevin den Gedeputeerden welkom en vroeg zelf om een vrede, die de wereld gedurende honderd jaren zou vrijwaren van de rampen van een nieuwe oorlog. De Gedeputeerden zullen thans beginnen aan het ontwerp van de vredesverdragen met Duitsland en Oostenrijk. (Londen, (AP) 14.1).

VENEZOLAANS LEGER ACHTER DE REGERING.

Carlos Delgado Chalboud, de Venezolaanse Minister van Defensie, verscheen gisteravond plotseling voor de Venezolaanse Assemblee, om in naam van de strijdkrachten een verklaring af te leggen. Hij werd geflankeerd door hoge officieren van leger, vloot en luchtmacht. De verklaring bestond uit een communiqué van „zijn" officieren aan Chalbaud gericht, waarin deze aanhankelijkheid beloven aan de civiele autoriteiten, die thans met de regering van Venezuela belast zijn.

In het communiqué wordt elke poging om de strijdkrachten over te halen tot samenzwering tegen de wettige regering van Romulo Betancourt, veroordeeld. Als reden van de verklaring werd opgegeven de sfeer van onrust veroorzaakt door de mislukte coup. De strijdkrachten wensten hun standpunt aan het publiek kenbaar te maken.

Volgens sommige waarnemers achtte de regering het noodzakelijk alle geruchten over onenigheid onder de strijdkrachten, de kop in te drukken. De snel onderdrukte December-revolutie tegen het regime van Betancourt werd ondersteund door een aantal personen, die vroeger voorstanders waren van het huidige regime, doch ontevreden werden over de gevolgde koers. In de verklaring „die zes punten omvatte, schaarden de strijdkrachten zich volledig achter de huidige regering, die zij erkenden als de wettige regering van Venezuela. (Caracas, (AP) 14.1).

DE VERKIEZINGEN IN FRANKRIJK.

Voor Frankrijk is thans een historische week begonnen. Na de keuze van een president van de Assemblee wordt as. Donderdag in het paleis van Versailles vergaderd om de eerste President van de Vierde Republiek te kiezen. Op dat ogenblik zal Frankrijk vaarwel zeggen aan de voorlopige regeringen, die sedert 1944 het land bestuurden. De laatste voorlopige President was Leon Blum, die thans in Engeland besprekingen voert om van de Engelsen kolen uit het Roer-gebied voor Frankrijk te krijgen. (Parijs, (AP) 14.1).

AURIOL PRESIDENT VAN DE ASSEMBLEE.

Vincent Auriol werd tot voorzitter van de Nationale Assemblee gekozen met 294 stemmen tegen 194 voor Robert Schuman van de M.R.P.

Auriol, die binnen twee dagen zijn candidatuur voor het presidentschap van de Republiek zal indienen, kwam er met steun van de communisten. (Parijs, (AP) 14.1).

ARABIEREN TEGEN VERDELING IN PALESTINA.

Haj Amin El Husseini, de verbannen Mufti van Jeruzalem en hoofd van het Arabische Uitvoerende Comité, deelde aan de pers mede, dat alle Arabieren, welke plan dan ook voor een verdeling van Palestina, zullen verwerpen. (Cairo, (AP) 14.1).

RUSSEN TEGEN BEVIN.

Het blad de „Pravda" deed een aanval op de politiek van de minister van buitenlandse zaken van Engeland. Zijn beleid zou niet het beleid zijn, dat degenen die hem kozen, zouden hebben verwacht. Hij moet nl. niet vriendschap sluiten met de Verenigde Staten doch ook met Rusland. Het stuk over de politiek van Bevin werd in de koppen van de krant de „Pravda" aangekondigd en men wijst er op dat zulk een artikel verscheen vier uurtjes, nadat de vertegenwoordigers van de Grote Vier in harmonie tezamen kwamen in Londen, om over de vrede te gaan spreken. (Londen, (AP) 15.1).

PRINSES ELISABETH van Engeland.

PRINS PHILIP van Griekenland.

WANNEER BREEKT DE DAG AAN?

VOORZITTER SENAAT.

De communist Marrane en het lid van de M.P.R. Champetier ontvingen ieder evenveel stemmen voor het presidentschap van de senaat nu in de vierde republiek: „raad voor de republiek" geheten, allebei kregen 129 stemmen. Men stelde toen Champetier aan, vanwege zijn hogere ouderdom, zoals dat in de Franse politieke kringen altijd de gewoonte is, om leeftijd te laten prevaleren. Champetier is zes jaar ouder dan Marrane. (Parijs, (AP) 15.1).

VERKIEZINGEN IN POLEN.

De voorlopige Poolse regering, die de steun heeft van de Communisten, liet aan de regering van de verenigde staten weten, dat men op Zondag a.s. verkiezingen zal houden voor het parlement, zonder er rekening mee te zullen houden of Engeland en de Verenigde Staten het goed zullen vinden of niet. In een nieuwe nota, die door het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan de Amerikaanse gezant Arthur Bliss werd overhandig, verwerpt als werkelijk ongegrond de klachten, die er door de Westerse mogendheden naar voren waren gebracht als zouden intimidatie, en dwang op degenen die hun stem moeten uitbrengen en maatregelen genomen tegen de Vice-President van de Poolse Boeren Partij de overeenkomst van Jalta en Potsdam zouden schenden, waarbij geëist wordt, dat de verkiezingen in volkomen vrijheid moeten gehouden worden (Warchau, (AP)

VERKEERSSTAKING IN LONDEN.

De staking in het bestelverkeer duurt nu reeds tien dagen, meldt men uit Londen, doch er is weer hoop, dat men de staking zal beëindigen, toen de leiders in goede verstandhouding bijeen kwam, om te confereren. Men is bang dat de staking verder over het land zal uitslaan. De leider van de stakers de heer J. E. Evans richtte zich tot de stakers, die nu een dertig duizend in getal zijn en liet uitkomen, dat er nu hoop bestaat op concrete voorstellen. Het orgaan van de Labour Partij de „Daily Herald" liet in de koppen van de krant uitkomen, dat de staking vandaag zou kunnen eindigen (Londen, (AP) 15.1).

NAAR DE VREDE.

bijeen tot een bespreking om de Grote Vier kwamen te Londen bijeen tet een bespreking om de verwierp het voorstel van de vrede voor te bereiden. Men Russen, waarbij werd voorgesteld om een vrede met Oostenrijk te laten wachten, totdat men klaar was met Duitsland. Men zal de opstelling van een vredesverdrag voor beide landen klaar maken, zodat de Vier Groten op 10 Maart a.s. beide ontwerpen klaar zullen hebben vandaag begint men over Duitsland, en men daarmee klaar, dan begint men morgen over Oostenrijk te spreken (Londen, (AP) 15.1).

WEER TROEPEN.

Enkele uren nadat er troepen naar Indo-China vertrokken, verliet een tweede troepenschip de haven van Marseille, terwijl de soldaten de Marseilles zongen. Er waren op dit schip de „Athos" 1700 man aanwezig (Parijs, (AP) 15.1).

GASPERI.

Op zijn terugreis naar Italië zal de minister president Gasperi nog Parijs aandoen, men weet niet hoelang hij daar zal verblijven. Het bericht stamt van de Italiaanse ambassade te Parijs. Hij kreeg in Amerika 100.000.000 dollar te leen. (Parijs, (AP) 15.1).

RUSSISCHE BEZETTINGSPOLITIEK.

Uit het Russisch gedeelte van Berlijn komt het bericht, dat Sovjet-ambtenaren besprekingen zullen voeren met Duitse politieke leiders om te komen tot „fundamentele plannen voor het toekomstig Duitsland". De schadeloosstelling zal het voornaamste punt van de besprekingen vormen en het schijnt dat de Russen bereid zijn toe te geven aan de Duitse wensen, voornamelijk wat het ontmantelen van de Duitse fabrieken betreft. Ook zal het misschien zover kunnen komen, dat de quaestie van schadeloosstelling uit de huidige Duitse productie op bevredigende wijze met de Duitsers geregeld zal kunnen worden. (Berlijn, (AP) 14.1).

het nieuws van vandaag

De nieuwsvoorziening, die voor de „Amigoe" geput wordt uit het A.P. nieuws, uit Aneta, uit N.C.W.C., enz., wordt weer beter nu de heer Bergman het hoofd van de radiodienst ons mededeelt, dat op verzoek van het Algemeen Nederlands Persbureau te Den Haag voor proef door onze radiodienst de nieuwsuitzending van Scheveningen zal worden opgenomen. We zijn blij met zovel service!

Het nieuws wordt des nachts opgenomen en zal des morgens aan de kranten worden afgegeven. Een goed bericht voor vandaag is dit, zo wordt het ook mogelijk dat we in ons' Hollands nieuws niet meer een slag achter blijven bij de radio en men ons niet meer het verwijt kan maken, dat we voor wat Holland betreft met oud nieuws komen.

Nederland is actief en heeft in Londen zijn stem laten horen en vraagt daar ernstig om strenge maatregelen tegen Duitsland.

Men leze de tekst van het communiqué en men zie tevens in, dat er werkelijk eisen kunnen gesteld worden uit strafrechtelijke rechtvaardigheid, in het belang ook van geheel onze economie.

Nederland zucht nog steeds om Indië, er zijn volgens „Aneta" van gisteren wel 28098 geïnterneerden uit Indië terug gekomen in het jaar 1946, doch men zag die mensen en die 30.000 hebben gesproken en ze spreken nog, van de ellende, of dacht U dat het te vergeten was, dat men gelijk de mensen in Celebes éérst werd mishandeld door de Jappen, om na de oorlog tezamen met hen te worden opgesloten. Een gezaghebbende stem heeft geklonken in Nederland, de stem van oud-minister Welter, we geven hier zijn woorden weer in de krant van vandaag.

Zijn rede heeft toch ook niet de stemming doen veranderen, hij ging zelf naar de Tweede Kamer en zat in de loge met zichtbare voldoening te luisteren naar de rede van de Christelijk Historische Schouten, maar edoch, men luisterde niet naar hem.

Rusland heeft vreemde praktijken, nauwelijks gaat men in Londen in volle harmonie vergaderen of daar komt er ineens critiek los op de minister van buitenlandse zaken van Engeland, en niet zo mals. Waarom toch telkens die politiek van roet in het eten gooien?

In Frankrijk werd een lid van de M.P.R., voorzitter van de senaat nu genoemd „raad voor de republiek". Hij kreeg wel evenveel stemmen als een communist, doch men heeft daar nog respect voor de ouderdom en liet hem voorzitter worden, daar hij zes jaar ouder was dan zijn tegenstander.

In Venezuela zien we troepen we betuigingen van het leger aan de regering. In Santo Domingo kwam men klaar met de hervorming van de grondwet.

Er is nog ruzie om de verkiezingen in Polen voor Zondag a.s., men zou heus in volle vrijheid kunnen stemmen enz. enz. De Arabieren blijken weer tegen verdeling van Palestina, daar is dus nog steeds geen oplossing te vinden naar het schijnt. Londen meldt grote kans dat de staking nu met de tiende dag afloopt en men weer zijn eten thuis bezorgd zal krijgen. Het leven raakt er ontwricht.

We zullen maar niet trachten te raden wie er president wordt in Frankrijk!

DE GASPERI CONFEREERT MET BYRNES.

Na de terugkeer van Byrnes uit New York confereerde hij meer dan een half uur met De Gasperi. Men is van mening, dat zij een lening van 100 millioen dollar aan Italië bespraken, die reeds enige tijd door de Import en Export Bank wordt opgehouden. (Washington, (AP) 14.1).

PARLEMENTAIRE COMMISSIE IN SURINAME.

De Nederlandse parlementaire commissie, die Suriname en Curaçao een bezoek zal brengen arriveerde Zondag per vliegtuig in Suriname. Maandag werden besprekingen gevoerd met Gouverneur Brons en de Surinaamse Staten. Gedurende de week zal een bezoek gebracht worden aan de goud- en bauxiet-mijnen, terwijl de voornaamste landbouwcentra eveneens in ogenschouw zu'len worden genomen. Op het vliegveld van Zanderij werd de commissie verwelkomd door de heren H. J. de Vries, Herman Kleine en Smit.

Op weg naar Paramaribo werden bloemen aangeboden door verschillende Hindostaanse organisaties. Bij de ontvangstceremonie in het Palacehotel antwoordde de commissie, na toegesproken te zijn door de heren de Vries en Smit, bij monde van het commissie lid J. D. Kropman, dat zij de hoop koestert, dat Nederland en Suriname beide gebaat zullen zijn bij het bezoek van de commissie. (Aneta,

SANTO DOMINGO.

De volksvertegenwoordiging kwam gereed met de arbeid in zake de grondwetherziening en stuurde na afloop van deze werkzaamheden een boodschap tot de generalissimo Trujillo om verslag uit te brengen (Santo Domingo, La N. 13.1).

STAKING IN LONDEN.

Een telegram uit Londen meldt dat nu ook de dokwerkers en stuwadoors in staking zijn gegaan en in de namiddag waren er reeds verscheidene toe overgegaan om het werk neer te leggen. (Londen, (AP) 15.1).

EMIGRATIE NAAR ARGENTINIË.

De missie, die naar Italië kwam om mensen te zoeken, die naar Argentinië zouden willen immigreren, liet weten, dat er niet gekeken zal worden, naar de godsdienst van hen, die naar Argentinië zouden willen vertrekken, noch zal men zien naar wat voor politieke richting de personen zijn, die willen emigreren.

Men wil de publieke opinie hieromtrent inlichten, omdat door een verkeerd verslag van de rede van Zijne Heiligheid den Paus de indruk zou gewekt kunnen zijn, dat zij die willen emigreren katholiek moeten zijn en met kracht komt men ook tegen de opinie van hen, die menen, dat men met voorkeur mensen zal uitkiezen, die vroeger fascist waren, doch het een noch het ander is waar. Dit laatste zou beweerd zijn door enkele buitenlandse nieuwsbureaux. De missie liet uitkomen, dat de krant van het Vaticaan de rede van Zijne Heiligheid den Paus niet volledig heeft weergegeven. Bedoeld is de weergave van de rede van den Paus, bij gelegenheid van de aanbieding van de geloofsbrieven door den Argentijnsen gezant op Zondag jl., verslagen in de „Osservatore Romano" (Londen, (AP) 15.1).

Morgen een President voor de Vierde Republiek.

Frankrijk vóór de M.R.P.

Het is een onbetwistbaar verschijnsel, dat het meren deel der Fransen een nieuwe staatkundige structuur wil. Dit is vele malen geconstateerd door waarnemers en schrijvers van naam, behorende tot diverse geestelijke en intellectuele stromingen van het land. De gemiddelde Fransman met zijn ingeboren levens-instinct, die de jongste fasen der geschiedenis heeft ondergaan is ervan overtuigd, dat een nieuwe maatschappij niet vermeden kan worden. Zo'n samenleving is er een van eigen type, zowel wat haar organen als wat haar gezaghebbende vertegenwoordigers aangaat.

De laatsten worden gerecruteerd uit een jeugd, die in hoofdzaak gekarakteriseerd wordt door de ingrijpende gebeurtenissen der oologsjaren welke een overwegende invloed hebben uitgeoefend op haar vorming.

Vóór de oorlog kenden wij in Frankrijk twee scherp omlijnde proto-typen van jongeren: de communist en de bourgeois. De eerste was een exemplaar met een vroeg ontwikkeld zelfstandigheidsgevoel. In nauw contact met een starre partij-discipline opgegroeid, was hij reeds vroeg een strijdbaar element. Jong reeds begreep hij dat zijn toekomst onscheidbaar verbonden was met die van zijn klasse. Het klassebewustzijn moest het individu en zelfs de persoon domineren. Alleen dan zou de kracht der massa effectief kunnen leiden tot de zo fel begeerde overwinningen. Hierdoor was de jonge communist vroeg bedreven in een zeer doelmatige techniek, die scherp realistisch, of in zijn terminologie materialistisch was ingesteld. Voor hem was het hoofdprobleem de stoffelijke behoeften van den mens. Om dit ideaal te verwezenlijken moest hij jong reeds doortastend en agressief zijn. Theoretisch bewees hij een zekere vaardigheid in de hantering van een ideologie, we'ke niet al te diepzinnig was opgebouwd uit elementen der Marxistische dogmatiek. Practisch was hij een bruikbaar element door zijn agresief karakter, zijn armoraliteit in individueel opzicht. Hij bezat het vermogen totalitair op te treden met betrekking tot de veroveren waarden voor de arbeid en de ontspanning. Hij was zeer nauwgezet en moedig in de verdediging van de belangen van zijn klas.

Zijn rivaal was de jonge bourgeois, die zich met alle middelen verdedigde tegen wat hij duidelijk herkende als zijn dood: de decadentie van elk verouderd type. Om zijn proces te rekken, zocht hij zijn vlucht in een historisch verzwakt idealisme. Hij probeerde zijn troost te vinden in een familieleven, dat de rijkdom der goddelijk genade verlaten had en slechts op humanistische tradities rondoberde. Hij werd verdraagzaam op geestelijk gebied, doch bleef op stoffelijk terrein streng individualistisch. Hij wachtte een uitkomst van de padvinderij en weinig scherp omschreven bewegingen, die wel een menselijk verlangen uitdrukten naar een versterking der morele orde, doch verder machteloos bleven om deze te verwezenlijken. De oorlog en de sociale omwenteling, die hiervan het gevolg waren, hebben dit laatste type geveld.

Tijdens de oorlog en de hevige strijd van de ondergrondse tegen den overheersers, ontstond een nieuwe vertegenwoordiger van de jeugd, die thans duidelijk voor ons staat als een ijveraar voor een nieuw nationaal levens-evenwicht. Willen wij ons dit type verklaren, dan dienen wij ons te verplaatsen in de sfeer van een harde leerschool, de sparaanse vorming der jongeren voor een verbitterde kamp om de vrijheid en de menselijke waardigheid. Hoe was hun oefening in het onherbergzame Afrika, waar zij moesten voldoen aan de zwaarste eisen voor para- en stoottroepen gesteld. Elders, in de „maquis en in de „resistance" werd van hen een weergaloze moed en een onbindende genoorzaamheid gevorderd, bedenkt ten slotte dat in deze tijd de sociale afscheidingen waren weggevallen. De jonge boer, de jonge arbeider en de jonge intellectueel ijverden voor hetzelfde doel en stonden gelijk in de moeilijkste levensomstandigheden. Zo ontstond in Frankrijk het nieuwste type mens, man of vrouw. Met deze jeugd, die een reële factor vormt en een realiteit vertegenwoordigt rekenen de voortrekkers der Republikeinse Volksbeweging, en hun successen hebben zij grotendeels aan deze houding te danken. Immers deze jeugd, die het werkelijk denamische elementen der huidige Franse samenleving uitmaakt, weet en voelt dat zij geroepen is om de publieke zaak te dienen. Zij is er zich van bewust, dat zij een belangrijk aandeel zal hebben aan de nieuwe ordening. Zij is gehard en bezit een strenge innerlijke tucht. Zij streeft ernstig naar doelmatigheid.

Dank zij een zware sportieve oefening is zij lichamelijk bestand tegen grote inspanning. Zij is geoefend in handenarbeid. Haar geestelijke hoedanigheden hebben de schadelijke invloed der routine niet ondergaan en zijn niet door misvorming geschonden. Zij hebben een fris en eerlijk karakter en een hoog gemeenschapsgevoel. Zij kent een klasloze kameraadschap, bezit een technische bekwaamheid. Zij heeft een open oog voor de nieuwe nationale en internationale verhoudingen, daar zij zeer jong reeds in de wereldgebeurtenissen gemoeid werd. Zij is autoritair, maar weigert de dienstbaarheid niet. Zij is ambitieus, maar in staat den meerdere te eerbiedigen, wanneer deze dat zedelijk en verstandelijk verdient.

Zij is strijdvaardig en vrijheidlievend, arbeidlustig en rechtvaardig. Zij huldigt in de verhouding der volfen het recht van zelfbeschikking en wenst onafhankelijkheid voor alle natie en geestelijke familie. Hierom is zij een tegenstandster van de koloniale gedachte. Zij is in staat tot het geloof, doch geen bewonderaarster van een bepaald soort clericalisme. Zij is geraffineerd, maar toont geen overmatige belangstelling voor het geld. Zij is in vele opzichten onaandoenlijk, doch kan met geestdrift een grote zaak verdedigen. Kortom zij vormt een nieuwe levensstijl en levensrhythme, waarvan de grondslagen zijn saamhorigheid, tucht, zelfbeperking, realisme en verantwoordelijkheid.

Deze jeugd kenschetst het jonge Frankrijk en het zou een politieke domheid zijn voor haar de ogen te sluiten of haar in politieke beginselverklaringen te ontkennen. Als ik in dit artikel op de jeugd de nadruk leg, is dit omdat ik ook voor Nederland deze realiteit niet loochenen kan.

En de M.R.P., die psychologisch zo juist oordeelt, in deze tijd deze jeugd, en in deze jeugd de tijd ontdekkend, heeft in het

referendum van 5 Mei de verzekering kunnen lezen, dat haar activiteit het best past in het kader van vernieuwingen, die het Franse volk wens en verwacht.

De M.R.P. streeft naar een organische maatschappelijke structuur, waarvan de geestelijke waarden de voorrang hebben en waarvoor een stoffelijke welstand een eerste vereiste is. Het land behoeft een staatsrechtelijke constructie die geheel past in dit tijdsgewricht en gezuiverd is van verouderde opvattingen. Zo'n constructie garandeert den mens al zijn vrijheden in dier voege, dat de rechten van den persoon, van de familie en van de gemeenschap harmonisch verbonden worden. Man en vrouw zijn in alle opzichten gelijkwaardig, doch hebben van nature hun eigen taak. Een moderne staatsvorm, die rekening houdt met de lessen der geschiedenis, sluit elke dictatuur uit en verzet zich tegen de mogelijkheid, dat een klasse een onbeperkte macht verovert. Een maatschappij is een eenheid van verscheidenheden en elke groep of klasse moet zijn volledige vrijheid behouden binnen de grenzen van het algemeen belang. Alleen dan is de volkswil souverein.

In zo'n moderne staat zal een natuurlijke pluriformiteit worden gehuldigd. Dank zij een zedelijke bewapening der kaders kunnen de wetgevende, rechterlijke en uitvoerende machten in groter onafhankelijkheid van elkaar functionneren. In beginsel zal de tot economie gebonden persoonlijke activiteit vrij zijn, maar de overheid moet ervoor waken, dat er geen eenzijdige en mens-onwaardige kapitaalvorming plaats vindt. De handelingen van het individu mogen niet in strijd zijn met de belangen der gemeenschap.

Een deugdelijk georganiseerd land biedt een gezond levensklimaat aan iedereen, die deel uitmaakt van zijn gemeenschap. Dit zijn de algemene beginselen, die de IVe Republiek moeten kenmerken, aldus de M.R.P. Zij kunnen onverkort in de practijk worden uitgewerkt, als de meerderheid van het Franse volk haar steunt.

De Republikeinse Volksbeweging, die onafhankelijk staat van alle wereldse macht en zichzelf blijven wil, streeft naar hun verwezenlijking zonder enige andere opzet dan 's lands belang te dienen. Meermalen hebben de voormannen in het openbaar hun offerbereidheid plechtig uitgesproken. In alle ernst hoorde ik Maurice Schumann verklaren: „Wij strijden voor het vaderland tot aan de gevangenis en zelfs nog verder als het moet."

En nooit zal ik de woorden van Germaine Poinso-Chappius vergeten: „La triomphe du parti n'est pas un but, c'est encore un moyen de servir."

H. N.

Lord Beveridge

Ontwerper van een betere maatschappij.

Lord Beveridge, meer bekend als Sir William Beveridge, de ruim zeventig-jarige geleerde die een vooraanstaande plaats inneemt onder de economen en sociologen van deze tijd, staat aan het hoofd van het „University College" in de oude universiteitsstad Oxford. Hij begon zijn loopbaan als secretaris van een plaatselijk comité voor hulp aan werklozen en al spoedig verscheen zijn eerste werk, dat over werkloosheid handelde. Later was hij een van de stuwende figuren die de arbeidsbeurzen tot stand brachten en in 1916 werd hij een vooraanstaande medewerker van het ministerie van bevoorrading. Steeds meer kwam hij in de ambtelijke sfeer, maar hij heeft het contact met de werkelijkheid nooit verloren. En thans, nu leeftijd en leerstoel hem het motief daartoe zouden kunnen geven, ontvlucht hij niet de moeilijkheden van het dagelijkse leven; integendeel hij staat er met onwrikbaar geloof en jeugdigen strijdlust middenin.

Als schrijver heeft hij de laatste jaren het meeste van zich laten spreken door zijn trilogie: Social Insurance and allied services, Full Employment in a free Society en The Price of Peace. In deze drie boeken leren we Beveridge kennen als iemand, die in staat is zijn gedachten scherp te formuleren, terwijl hij zich niet door biezonderheden van minder belang van zijn onderwerp laat afbrengen.

Voor de Liberale Partij liet Beveridge zich als parlementslid kiezen, teneinde in staat te zijn zelf zijn principes in het Lagerhuis te verdedigen en in zijn redevoeringen leren we een nieuwe kwaliteit in hem kennen: een vaardig en overtuigend redenaar, die de Engelse deugd van humor blijkt te bezitten.

In 1942 verscheen Social Insurance, het rapport van een staatscommissie, waarvan Beveridge voorzitter was. Maar de commissieleden dienen als adviseurs, want de toen nog Sir William ondertekende het rapport alleen en was ook alleen verantwoordelijk voor de inhoud. Het werd revolutionnair genoemd, maar zelf zegt hij, dat het **geen revolutie is, die hij om schrijft, maar een evolutie.** Een sociale revolutie eindigt in een nieuwe verdeling van het bezit en dat wordt niet nagestreefd, omdat dit niet te bereiken met voorschriften van bovenaf.

Een dergelijke verdeling ontwikkelt zich zonder wettelijke voorschriften en wordt pas later door legislatieve regelen bekrachtigd. Social Insurance houdt een nieuwe verdeling van het nationale inkomen in en dat is iets geheel anders. Van alle burgers die een inkomen hebben wordt een bijdrage gevraagd en daarnaast zal de staat een belangrijk deel van de lasten moeten dragen. Maar de staat wil zeggen dat de staatsburgers, dus ook langs deze omweg een nieuwen van de bevolking.

we verdeling van het totale inkomen.

Met deze middelen moet het mensdom gevrijwaard worden voor gebrek, gebrek veroorzaakt door ziekte, onwetendheid, werkloosheid, ouderdom en ook gebrek veroorzaakt door oorlog.

Sociale zekerheid is niet een nationaal plan, dat het ene land kan invoeren, terwijl een naburige staat het niet doet, ze is een onderdeel van de internationale politiek, die haar basis vindt in het Atlantic Charter.

Sociale Insurance is het grootste werk, het telt bijna 550 klein bedrukte bladzijden en...het houdt den lezer van het begin tot het einde in gespannen aandacht, een biezondere prestatie voor een rapport van een staatscommissie! Er wordt een groot aantal practische voorstellen gedaan, de motivering wordt erbij gegeven en ook de bezwaren met hun betwistbaarheid. Van deze voorstellen vinden wij de belangrijkste alle terug in het wetsontwerp dat de huidige Labourminister van Sociale Verzekering Griffiths in het begin van dit jaar heeft ingediend en dat vrijwel ongewijzigd is aangenomen. Het was niet mogelijk alle voorstellen over te nemen, want Beveridge kon het gebouw van sociale zekerheid volledig afbouwen in zijn rapport, terwijl Griffiths zich in eerste instantie moest beperken tot een stevig fundament met — willen wij in dezelfde terminologie blijven — het betonskelet.

Beveridge brengt uniformiteit in de voorschriften op sociaal gebied. De bevolking wordt in enkele groepen verdeeld en de bijdrage voor iedere groep is tevoren bepaald. Voor alle risico's die gedekt zijn (werkloosheid, ouderdom, ziekte, ongeval, invaliditeit en overlijden) wordt één premie betaald, te voldoen door middel van een zegel. Ook de uitkeringen zijn uniform en worden afhankelijk gesteld van het bestaansminimum. Dit afstemmen van de ondersteuningen op de kosten van het levensonderhoud heeft veel critiek uitgelokt. Het zou aanmoedigen tot luiheid en leeglopen en het zou daardoor het particuliere initiatief doden. Beveridge antwoordde, dat sociale voorzorg nooit een aansporing is geweest tot luiheid. Men zou evengoed kunnen beweren, dat vrede een demoraliserende werking uitoefent en dat hij de vooruitgang van de volkeren zou belemmeren.

Maar sociale zekerheid wil niet alleen uitkeringen geven in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, ongeval, ouderdom of overlijden, hij wil ook prophylactisch werken: een uitgebreide gezondheidsdienst zal aan iedereen een heelkundige verzorging geven en ook worden maatregelen getroffen om ziekte en ongeval te voorkomen.

Teneinde werkloosheid tegen te gaan worden herscholingscursussen in het leven geroepen, die moeten zorgen, dat een werkloze de gelegenheid krijgt zich in een ander vak te bekwamen. Ook moeten in de bedrijven de oorzaken opgespeurd worden van de werkloosheid en maatregelen moeten genomen worden deze te voorkomen. Dit punt is in het rapport niet nader uitgewerkt. Full Employment in a free Society treedt er diper in. Het is niet mogelijk dit complex van maatregelen in het kort weer te geven, zonder het karakter van het werk geweld aan te doen. Het doel is de gehele welvaartspolitiek van een regering te richten op de bestrijding van economische crises. Tot nu toe werkten de overheidsmaatregelen en met name de fiscale bepalingen juist zodanig, dat de conjunctuurcurve werd versterkt. In de hausse waren de inkomsten van de staat hoog en werd tot belastingverlaging overgegaan. Grote werken werden onder handen genomen en daardoor krachten aan de toch al niet ruime arbeidsmarkt ontrokken.

Kwam de depressie, dan daalden de inkomsten en deze moesten op peil gehouden worden door nieuwe belasting zodat de lasten voor het moeilijk werkende bedrijfsleven nog zwaarder werden.

Beveridge stelt nu voor dat de overheid in de opgaande periode de belastingen verhoogt en deze reserveert voor het dieptepunt. Het arbeidsaanbod wordt dan ruim en uit de gevormde reserves kunnen fondsen geput worden voor het uitvoeren van grote projecten. Dit zal zelfbeheersing van de staat vergen en continuiteit en het is ook alleen uitvoerbaar, indien men zich een goed inzicht verschaft in de internationale conjunctuur.

The Price of Peace toont, dat Beveridge behalve socioloog (Social Insurance) en econoom (Full Employment) ook politicus van internationaal formaat is. Dit werk beschouwt hij als het sluitstuk van zijn oorlogstrilogie. De fundamentele oorzaak van een oorlog is de vrees voor oorlog, zegt hij, een verklaring die — gezien de Amerikaanse pers — beangstigend aandoet. De voorwaarde voor het met succes bestrijden van een oorlog is het instellen van een internationale rechtsregeling, met een macht ter ondersteuning van deze voorschriften.

Het is ook niet juist, dat een der betrokkenen in een conflict later als rechter over de ander optreedt......

Internationale veiligheid eist belangrijke concessies van hen die thans de wereld beheersen. Maar als zij ertoe konden komen deze concessies te doen, dan zullen zij de toekomst van de wereld meer verbeteren, dan met enige militaire overwinning ooit bereikt zou kunnen worden.

Deze weldoordachte en breed opgevatte voorstellen doet de geleerde en de practicus Beveridge die op 30 November a.s. eredoctor werd van onze Nederlandse Economische Hogeschool te Rotterdam.

Bl.

Oproep tot de Curacaose Jeugd

H. KINDSHEID.

Roermond, 25 November 1946

Aan alle parochies en scholen in de Apost. Vicariaten Suriname en Curaçao.

Zeer Eerwaarde Pater, Eerwaarde Broeders en Zusters.

Het is de wens van onzen H. Vader den Paus, dat alle katholieke kinderen der wereld in de H. Kindsheid meewerken aan de bekering van de heidenkinderen. De H. Kindsheid moet de wereldmissiebond van de kinderen zijn, ook van de katholieke kinderen in de Missielanden zelf.

Van de Missionarissen in Kameroen, Congo, enz. horen wij tot onze vreugde en stichting, dat de pas-bekeerden hun dankbaarheid voor de gave van het Geloof tonen door het lidmaatschap van de Pauselijk Genootschappen: de volwassenen dragen bij aan de Voortplanting des Geloofs de kinderen aan de H. Kindsheid. De jaarverslagen van de Centrale Raad der H. Kindsheid te Parijs vermelden bijdragen uit verschillende missielanden.

Het is mij niet bekend, of er in Suriname en Curaçao reeds formele afdelingen van de H. Kindsheid bestaan. Is dat niet het geval, dan zou ik U vriendelijk in overweging willen geven, deze op te richten. Ik ben ervan overtuigd, dat dit geheel is in de geest van Uw Hoogwaardige Apostolische Vicarissen.

Hoe een afdeling wordt opgericht, welke verplichtingen en geestelijke voordelen eraan verbonden zijn, vindt U in het boekje „De Wereldbond der kinderen", dat ik U hierbij toezend.

Al ons kindsheidmateriaal (contributielijsten, inschrijvingsprentjes, opdrachtprentjes reclameplaten, handboekje der zelatricen; later ook medaljes) is ook voor U gratis beschikbaar. U kunt het aanvragen bij: Slotklooster, Steyl.

In Nederland bedraagt de contributie voor de leden 30 cent per jaar; ze is na de oorlog niet verhoogd. De kinderen, voor wie dat geen bezwaar is, laat U 30 cent betalen. Voor arme kinderen en kinderen uit grote gezinnen kunt U zelf niet het bedrag verminderen. Het is echter wenselijk, dat ze althans een kleinigheidje geven, opdat zij zich van jongs af eraan gewennen de Missie te steunen.

De Kleine Apostel, die eigenlijk alleen voor de leden der H. Kindsheid verkrijgbaar is, had voor de oorlog ook bij U reeds verschillende abonnees (zie Wereldbond p. 49). Voor Nederland is de abonnementsprijs bepaald op 30 cent per jaar (zes nummers). Nadat dit was vastgesteld, zijn de arbeidslonen en de prijzen der materialen nog sterk gestegen, zodat wij met een tekort van duizenden guldens werken.

In verband met de hoge vrachtkosten wilden wij voor U het abonnementsgeld voorlopig zetten op 75 centen per jaar. Maar ook hierbij laten wij het aan U over om uit te maken wat de bonneetjes betalen: 75 cent, of minder, of desnoods niets. Uit armoede behoeft geen gezin van het abonnement af te zien. Dat we niet aan de kostende prijs komen, is voor ons geen moeilijkheid. Het verspreiden van katholieke lectuur en missielectuur, vooral onder de kinderen van Uw Vicariaten, is immers een goed werk.

De bedoeling is, dat de Kleine Apostel om de twee maanden uitkomt, maar door papierschaarste kon nog slechts één nummer verschijnen; het tweede is ter perse; beide nummers kunnen U nog gezonden worden. Zes nummers, onverschillig wanneer ze verschijnen, kosten Uw abonneetjes dus 75 cent.

Contributie en abonnementsgeld kunnen, als dat mogelijk is, worden gestort op gironummer 240140 ten name van H. Kindsheid, Steyl; of per postwissel op mijn naam.

U zoudt ons een groot genoegen doen door het zenden van FOTO'S van kinderen, van godsdienstige plechtigheden, van land en volk: ook ansicht-foto's kunnen dienen. Ook artikeltjes, verhaaltjes, verslagen van Kindsheidactie op school enz., door U of door de kinderen geschreven, zijn welkom. Uwe en onze kinderen zullen het aardig vinden en het zal de band tussen Nederland en de Overzeese Gebiedsdelen versterken.

Als de H. Kindsheid in de scholen wordt bekend gemaakt en vanaf de PREEKSTOEL en in de KRANTEN door U wordt aanbevolen, zal dit mooie Werk zeker ook bij U opgang maken, tot heil van Uw eigen kinderen en van de heidenkinderen.

Ik hoop, dat alle katholieke kinderen van Suriname en Curaçao lid worden van de H. Kindsheid en dat in alle gezinnen met schoolgaande kinderen De Kleine Apostel komt.

Met vriendelijke missiegroeten in Xo Rege

Prof. Jac. Jansen
Groot Seminarie, Roermond
Nationaal Secretaris van de H. Kindsheid.

Inmiddels ontvingen wij van Z. H. Exc. Mgr. Verriet een oproep, gericht aan de kinderen van Curaçao, Aruba, Bonaire en andere eilanden, om allen lid te worden van de H. Kindsheid. Tot onze spijt kon dit artikel niet meer geplaatst worden in het tweede nummer van De Kleine Apostel, maar het komt zeker in het derde nummer, zowel in het Papiamento als in het Nederlands.

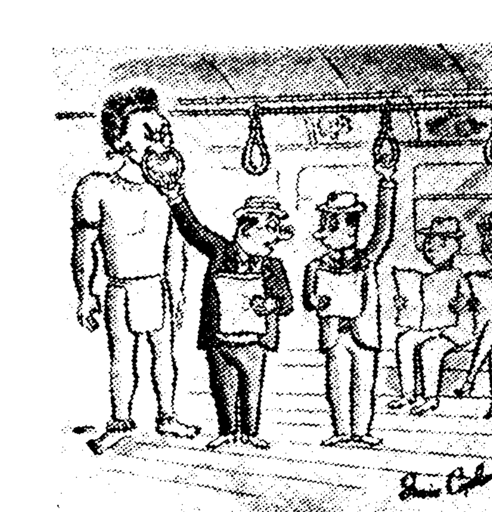
LINCOLN

Hier ziet men het grote en machtige standbeeld van den President van de Verenigde Staten Abraham Lincoln. Hij was van 1861 tot 1865 President. Dit standbeeld kan veel meer onze waardering wegdragen, dan dat, wat men in Londen voor Roosevelt ontwierp (we publiceerden het ontwerp gisteren). Dit standbeeld werd op 14 April 1876 onthuld; het is meer impressionerend te noemen dan het standbeeld van Roosevelt, dat men in Londen gaat oprichten. Washington is populair in Amerika, maar na hem volgt toch wel Lincoln als een van de meest populaire Presidenten van de „States"

Na dank aan God, geven de heer en Mevrouw TERZOL met groote blijdschap kennis van de geboorte van hun zoon

JOHAN

Sanatorium, 14—1—'47.

EEN KLEINE VERGISSING.

De Heer en Mevrouw

G. H. EMAN

geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun dochter

GLENDA MARIE

op 2 Januari 1947

VERLOOFD

ESTEBAN MARCANO

en

EDNA CECILIA ALEJANDRINA LOURENSZ

Curacao. 11 Januari 1947

MEMORANDUM.

Gisteren werd het memorandum van de Nederlandse Regering inzake Duitsland, overhandigd aan de Ministers van Buitenlandse Zaken der Grote Vier mogendheden te Londen. Daarin wordt verklaard, dat Nederland ervan overtuigd is, dat een herstel van Duitsland, in zekere mate, noodzakelijk geacht moet worden voor een blijvend herstel voor de omliggende landen.

Het is deze overweging, die het Nederlands uitgangspunt ten aanzien van het Duitse probleem heeft gevormd. Enerzijds is het economisch herstel van Duitsland tevens een economisch herstel voor geheel Europa, anderzijds betekent het vergroting van Duitsland Oorlogspotentieel.

Naar oordeel kan de regering dit probleem slechts dan oplossen, wanneer naast het herstel van Duitsland Economie in redelijke mate, tevens gestreefd wordt naar decentralisatie van politieke structuur en deconcentratie economische macht in Duitsland.

Het Nederlands voorstel is gebaseerd op het beginsel dat in politieke opzicht gewaakt zal moeten worden tegen herleving Pruisisch-Duits Nationalisme en Duitse zucht naar wereld verovering.

Een toepassing van dit beginsel betekent dat Nederland op federale grondslag opgebouwd zal worden.

Ter vermijding van misverstand haalt het memorandum nog aan, dat Nederland volkomen begrip heeft voor de Franse desiderata ten opzichte van het Saargebied. Wat betreft het herstel van de schade word verklaard dat waar Nederland zich thans tot grenscorrecties wenst te beperken (in plaats van annexatie), de economische concessies welke Nederland in het memorandum van November stelde, dienen als essentieel te worden beschouwd.

Ter voorkoming van Duitse aggressie in de toekomst is een duurzame ontwapening van Ex-Duitsland een noodzakelijke vereiste.

Hoewel Duitslands voedselvoorziening dit land dwingen zal al zijn krachten te wijden aan de landbouw, zal tijdens de bezetting een politiek gevoerd moeten worden waarbij de nabuurbelangen behartigd worden; zo b.v. dat Nederlandse landbouwproducten op de Duitse markt verhandeld worden.

Het is ten zeerste ongewenst om op de vredes conferentie Duitsland uit te sluiten van de Zeescheepvaart, evenmin moet het verboden worden tot oefenen van scheepsbouwbedrijf voor handelsdoeleinden. Zolang echter een nader vast te stellen minimum van wederopbouw nog niet bepaald is, zal er geen ijzer of staal voor scheepsbouw voor Duitse rekening beschikbaar gesteld moeten worden.

De Nederlandse Regering zal het ten zeerste op prijs stellen te vernemen of haar mening juist is; dat naast de Grote Mogendheden, alle Duitse nabuurstaten, nl. België, Tsjechoslowakije, Denemarken, Luxemburg, Nederland en Polen zullen desgewenst kunnen toetreden tot het verdrag van demilitarisatie en ontwapening van Duitsland, waarna betreffende culturele en geestelijke aspecten van het Duitse vraagstuk besproken zullen worden.

De Nederlandse regering pleit er voor, dat bepaalde gedeelten van West-Duitsland in biezonder die, door volksaard en historisch en culturele banden alsmede door dezelfde spreektaal aan Nederland verbonden mogen heten. (Proefuitzending, Aneta).

MILITAIR NIEUWS.

Uit betrouwbare bronnen vernemen wij, dat de 1e Luitenant der Infanterie bij de Schutterij, Luis Nahr, die voorheen Commandant was op de Bovenwinden, benoemd is tot Secretaris van de Krijgsraad. Wij wensen den Heer Nahr veel succes toe in zijn moeilijke taak, die hem te wachten staat.

TOESPRAAK MINISTER VAN OORLOG.

Hedenmiddag zal de Minister van Oorlog een toespraak houden tot alle Nederlandse strijdkrachten, binnen en buiten het Rijk. Stelt uw radio op de golflengte 16.97 meter en tussen 12.40 en 13.25 uur zult u de Excellentie horen.

CONVOOI IN BOTSING.

Hedenmorgen tegen 8 uur kwam een der „gele gevaren" voor het verkeer, een zg. convooi in botsing met een particuliere auto voor het Sint Thomascollege. Het verkeer werd hierdoor gestremd en vele mensen kwamen telaat op hun werk.

STATENLEDEN TERUG.

Gistermiddag zijn de Statenleden, die onlangs naar de Bovenwindse Eilanden zijn gegaan, per K.L.M. teruggekeerd.

„Biezondere gebeurtenissen hebben zich niet voorgedaan", aldus de ondervoorzitter.

ZILVEREN FEEST KRUISVAARDERS.

Het zilveren feest van de Broeders van Brakkeput, deelt men ons mede, zal hier op Curaçao niet op 16 Januari gevierd worden, doch het wordt uitgesteld tot 16 Februari, in verband met de komst van den Generalen Overste, Broeder Hendriks.

KOELHUIS „CARIBE".

Onder de naam Koelhuis „Caribe" zal dezer dagen een zaak geopend worden aan de Pietermaaiweg No. 40.

Voor wat deze zaak aan het Curaçaos publiek zal aanbieden, verwijzen wij onzen lezers naar een advertentie elders in dit blad.

PHILIPS.

Van het Philips Persbureau ontvingen wij dezer dagen een boek getiteld: „Philips tijdens de bezetting".

Dit boek bevat herinneringen aan de oorlogsjaren op geestige wijze op papier gezet door den Heer W. F. Bladergroen, medewerker aan de Philips-fabrieken. Tevens mochten wij enkele „koeriers" van deze fabriek ontvangen, waarvoor wij het Persbureau van harte dankbaar zijn.

HET WEST INDISCH BEDRIJF DER KLM IN 1946.

Meer dan 50.000 passagiers werden in het afgelopen jaar over de lijnen van het Westindische luchtnet der KLM vervoerd.

Wanneer men de zojuist bekend geworden voorlopige vervoercijfers over 1946 vergelijkt met die van 1945, blijkt een stijging over de gehele linie het geval geweest te zijn:

Van 1945 tot 1946:

Aantal passagiers 39.468: 54.990.

Aantal kg. vracht en overbagage 403.101 559.730.

Aantal kg. luchtpost 32.458 47.286.

In deze cijfers zijn de wekelijkse speciale vluchten tussen Curaçao en Amsterdam, waarbij in 1946 4191 passagiers werden vervoerd, niet inbegrepen.

Op 31 December 1946 bestond de vloot van het West Indisch Bedrijf der KLM uit de volgende toestellen: drie viermotorige Douglas DC-4's, elk voor 42 passagiers; vier Douglas DC-3's, elk voor 21 passagiers; twee Lockheed Lodestars voor 12 passagiers elk; en een DC-3 vrachtvliegtuig.

Het KLM-personeel in West Indië werd in 1946 meer dan verdubbeld en steeg van 318 tot 678 man.

WEER TWEE CHARTERVLUCHTEN.

De KLM zal deze maand nog twee chartervluchten voor de CPIM tussen Amsterdam en Curaçao uitvoeren. De vliegtuigen zullen 13 en 20 Januari van Schiphol vertrekken en resp. de 15de en de 20ste om 11.10 plaatselijke tijd op Hato aankomen. De start voor de terugreis naar Nederland vindt resp. op 16 en 23 Januari om 8.30 pl. tijd plaats. Met beide vluchten kan post uit Europa verwacht worden.

SCHEEPSBERICHTEN.

14 Januari 1947.

Cornwall van New Port News. Ervin McDowell van Cristobal. Paparo naar Maracaibo. Paulina naar Santa Marta, Ervin McDowell naar Bordeaux, Gerassimo Vergottis naar Barranquilla. Cornwall naar Panama. Sambanka van Panama.

15 Januari 1947.

D. S. Wright naar Aruba. Evelyn naar Aruba, Berwijn Victory van Cristobal. Sambanka naar U. K.

Zondag a.s. deelt men ons mede zal er een wedstrijd gespeeld worden tussen **Jong Holland** en **Jong Curaçao**, aanvang der wedstrijd: 4 uur.

PROGRAMMA

Zondag 19 Januari, 10 uur Baseball: Lucky Strike — Caracas; 4 uur Semi-finale Mgr. Verriet-bekerwedstrijden: Dosko — Republiek.

Zondag 26 Jan. Finale: Neptunus tegen winnaar wedstrijd Dosko — Republiek.

ingezonden
buiten verantwoordelijkheid der Redactie

AAN WIEN DE SCHULD??

De vorige week Woensdag 8 Januari kwamen helemaal geen kranten met het vliegtuig van 's middags twee uur en daagden pas op met het avondvliegtuig van half acht en konden natuurlijk niet meer worden gedistribueerd, zodat men wachten moest tot de volgende dag. Deze week is alweder met een dergelijk vooral begonnen, daar gisteren en Maandag 13 Januari Aruba het weer zonder kranten moest doen. Ik bedoel dat noch de Amigoe di Curaçao, noch de Beurs & Nieuwsberichten en noch La Prensa, arriveerden met het middagvliegtuig. Zodat heel terecht merkte het Arubaans lezend publiek op, dat hoe meer vliegtuigen per dag, des te slechter de krantenverzorging. Ik kan mij niet voorstellen, dat drie verschillende kranten te laat aankomen op het vliegveld te Curaçao, zodat zij met het vliegtuig van 's middags niet meer mee kunnen, daarom blijft er niets anders over, dan te moeten concluderen dat de fout bij de K.L.M.-service op Hato ligt, die geen rekening schijnt te houden met het Arubaans lezend publiek, dat recht heeft op een betere behandeling.

Mijnheer de Redacteur, ik dank U voor de verleende plaatsruimte en hoopt voortaan goede diensten van de K.L.M. te zullen verkrijgen.

J. E. Groes.

PATER VAN TEEFFELEN OVERLEDEN †.

Hedenmorgen ontvingen wij het bericht, dat Pater van Teeffelen, pastoor op Sint Eustatius is overleden. Hedenmiddag om vier uur zal de begrafenis plaats vinden.

Reeds de vorige week meldden wij, dat de toestand zeer zorgwekkend was en de doktoren verklaarden, de toestand: „zeer gevaarlijk".

Met pastoor van Teeffelen is een zeer geziene figuur van de Bovenwinden heengegaan. Hij was één van die mensen, wiens naam op alle eilanden bekend was, zodat gedurende de dagen van zijn ziekte iedere reiziger, die van Statius kwam, werd gevraagd, hoe het toch met zijn gezondheidstoestand was.

Pater Willibrordus Maria van Teeffelen werd geboren in het jaar 1885 o(11 Mei). Hij trad in het klooster der paters Dominicanen en werd op 15 Aug. 1911 priester gewijd. Naar de missie van Curaçao vertrokken was hij gedurende het eerste jaar van zijn verblijf alhier de administrator van de „Amigoe", ook toen hij naar Pietermaai verplaatst werd hield de „Amigoe" zijn liefde en kwam hij iedere dag met de paardentram van Pietermaai, om zijn kunde in dienst te stellen voor het groeiend bedrijf van, wat wij nu noemen, de „St. Paulus-drukkerij".

Geheel zijn leven was hij een vriend van de „Amigoe" en zijn korte notities gaven ons gedurig waardevolle mededelingen over het wel en wee van die nu verlaten eilanden, die toch ook de zorg van Curaçao node kunnen missen.

Na een tijd kapelaan te zijn geweest, trok hij naar de Bovenwinden was pastoor op Sint Maarten, St. Barthelomy enz. Na een vacantie in Holland probeerde hij, gelijk hij vroeger ook een tijdje had gedaan, het werk op de Benedenwindse eilanden als pastoor op San Willibrordo, doch hij hard zijn hart verpand aan de Bovenwinden en trok naar Sint Eustatius, waar hij tien jaar lang pastoor was. Zijn technische kunde was spreekwoordelijk, hij deed, wat hij kon voor zijn parochianen.

Hij hield van het waardevolle contact met zijn confraters en als de reizen voor hem moeilijk werden, riep hij ze telegrafisch naar zijn eenzaam eiland, „Alle eilanden zullen zijn stem horen" kon men met de H. Schrift over hem profeteren. God zal hem rijk belonen voor een leven, dat rijk was aan offerzin. Hedenmiddag zal hij te ruste gelegd worden op het kerkhof te blijven, om tot de dag der opstanding te zijn tussen hen voor wie hij leefde en zijn krachten gaf.

R.I.P.

Bekendmaking.

I. Als prijs waartegen de navolgende levensmiddelen op het Eiland Aruba ten hoogste mogen worden te koop aangeboden, verkocht of geleverd vast te stellen:

A. IN DEN KLEINHANDEL:

1. TARWEMEEL: alle merken

per zak van 100 lbs. inhoudende 20 zakjes van 5 lbs elk.

per zakje van 5 lbs. f. 1.00

per zak van 100 lbs. inhoudende 2 zakken van 50 lbs elk.

per zak van 50 lbs. f. 8.50

B. IN DEN GROOTHANDEL:

1. **TARWEMEEL: alle merken**

per baal van 100 lbs. (elk inhoudende 20 zakken van 5 lbs) f. 16.75

per baal van 100 lbs (elk inhoudende 2 zakken van 20 lbs) f. 14.70

II. Te bepalen dat deze beschikking in werking treedt op den 13den Januari, 1947.

w.g. De Gezaghebber van Aruba

A. M. Schütte.

Prins Bernhard opent Instituut opleiding Buitenlandse Dienst

Nijenrode als internaat.

Het Nederlandse Opleidingsinstituut voor buitenlandse dienst heeft voorlopig intrek genomen op het kasteel Nijenrode bij Breukelen.

De oprichting van het N.O.I.B. mogelijk gemaakt door geldelijke steun van de grote Nederlandse bedrijven, beoogt een opleiding in twee jaar voor vertegenwoordigers van grote bedrijven in het buitenland.

Na een zorgvuldige selectie uit 500 candidaten zijn ongeveer 125 jongelui van 17 tot 24 jaar, allen met einddiploma Gymnasium of H.B.S. tot deze eerste cursus toegelaten. Half September zijn zi te Vierhouten met hun opleiding begonnen. Het Departement van Onderwijs heeft een aantal beurzen beschikbaar gesteld om ook minder gesitueerden de kans te geven de cursus te volgen.

Het onderricht bestaat uit Nederlands, Frans, Engels, Duits, Spaans, Russisch, Maleis (de laatste vier zijn facultatief), boekhouden, aardrijkskunde en geschiedenis, psychologie en philosophie, recht en economie, steno en typen en sport, de leerlingen maken nader kennis met de gewoonten en gebruiken van de verschillende volken en bij de sport wordt hun geleerd zich behoorlijk te bewegen. Na een jaar splitst de opleiding zich in zeven richtingen: handel, nijverheid, verkeer, journalistiek, bankwezen, diplomatie en hotelwezen.

Het N.O.I.B. werd onlangs door Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard officieel in het gemetamorphoseerde kasteel Nijenrode geopend

Breukelen vlagde, kleine kinderen met oranjestrikken in het haar en sjerpen om stonden geduldig de hoge gasten af te wachten aan de straatkant. In het vroegere koetshuis van Nijenrode, nu ingericht als eetzaal van het instituut, kwamen de genodigden bijeen. Het gehele bestuur, waaronder zich o.a. bevonden de heer A. Plesman, directeur der K.L.M., Ir. A. Plate, voorzitter der Nederlandse Maatschappij voor Nijverheid en Handel, en de heer S. O. Kuneman. De bedrijven, die financieel hebben deelgenomen aan het N.O.I.B. en de Ministers hadden zich doen vertegenwoordigen. Onder de genodigden merkten wij tevens op den Commissaris der Koningin voor de provincie Utrecht en den Gouverneur van Curaçao, Dr. P. A. Kasteel.

Nadat Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard in de zaal had plaats genomen, hield Dr. G. Bolkestein, oud-Minister van Onderwijs en voorzitter van de raad van toezicht van het N.O.I.B., een toespraak. De spreker legde er de nadruk op, dat de opleiding vooral gericht is op de karaktervorming van de leerlingen. Het leven van den N.O.I.B.-student is niet zo vrij als dat van een student aan de Nederlandse universiteiten, maar het is min of meer te vergelijken met het Engelse college-leven.

Na de rede van Ir. A. Plate, die vooral uitweidde over de noodzakelijkheid van goed onderlegde Nederlandse vertegenwoordigers in het buitenland met het oog op de grote moeilijkheden bij de export, vond het eigenlijke openingsceremonieel plaats. Op het slotplein hees Prins Bernhard de vlag, waarbij het carillon de heldere klanken van het Wilhelmus liet horen.

In de aula van het kasteel sprak Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard een woord van waardering tot de docenten en een woord van aanmoediging tot de leerlingen: „Het N.O.I.B.", zeide hij, „is voor ons land broodnodig; wij kunnen niet bestaan zonder onze relaties met het buitenland. Benut de tijd van uw studie, want het lot en de toekomst van ons land zijn afhankelijk van uw praestaties."

Prins Bernhard herinnerde de leerlingen aan hun grote taak: Altijd en overal Nederland te blijven dienen.

De rector, Dr. D. M. E. Habbema, sprak een woord van dank uit en hierna klonk het Wilhelmus, ver in de omtrek hoorbaar.

(De Tijd)

Kerkelijk leven Santa Maria

1847 — 1947

In de kroniek van Bartholomeus Senior jr. wordt ook gesproken over Caspar Hernandez Zijn dood wordt in dat dagboek verhaalt, doch ook die schrijver meldt niet waar men hem begroef.

Op 12 Nov 1850 kreeg pastoor Smit voor het eerste de permissie om te mogen bineren, dw. z. dat hij des Zondags twee H. Missen mocht opdragen.

Zes Aug 1853 gaf Mgr. Niewindt permissie tot oprichten van een nieuwe broederschap nl. de broederschap van H Maagd Hulp der Cristenen. Deze broederschap werd op verzoek van pastoor Smit in het leven geroepen, we weten niet hoelang ze in leven bleef. Hij had reeds in het jaar 1849 een broederschap opgericht ter eere van de H Geest (20 Mei)

Op 13 Juli 1848 kon de eerste steen gelegd worden.

Mgr. Niewindt had de gouverneur van het eiland uitgenodigd om de plechtigheid te verrichten. Mgr. Niewindt speecht aldus „dat de godsdienst de staat steeds tot steun, de staat der godsdienst tot bescherming zij, zal ongetwijfeld door een ieder worden beaamd die opregt belang stelt in het heil deze kolonie een van het Moederland. „De gouverneur hield ook een rede met als thema „Godsdienst en ware beschaving".

Een klein beetje tragisch is dit allemaal wel temidden van de volledige slavernij.

In 't jaar '49 zou Mgr. die wist dat een kerk zonder school de toekomst ontbrak ook tegelijk een school gevraagd hebben, d.w.z. de permissie om een school op te richten.

Het verzoek van Mgr. Niewindt werd ondanks de mooie speech over godsdienst en beschaving... afgewezen.

Toen Mgr. Niewindt het jaar daarop, zijn verzoek herhaalde en de woorden: tegemoetkoming in de schoolbehoeften en geldelijk steun voor de onderwijzeressen" had weggelaten mocht het. maar onder de volgende voorwaarden:

1) dat de Zusters blijk van haar kundigheid zouden geven.

2) dat de school onder toezicht van de schoolcommissie zou staan.

3) onder geen benaming men dit onderwijs zou verbinden met het leerstellige van enig kerkgenootschap.

De school kreeg dus geen subsidie, wel de voorwaarde om neutraal te zijn.

In Feb. 1849 horen we, dat de opbouw van de kerk op St. Maria maar heel langzaam gaat is er geen geld, maar de kerk kon toch in '49 worden ingewijd.

We hebben een verslag van de plechtigheid van de kerkconsecratie, die op 20 Juni plaats had.

„De dag van gisteren (aldus iemand op 21 Juni 1849 aan het tijdschrift" de Godsdienst) was voor de R.K. ingezetenen van de midden-divisie dezes eilands een dag van ware vreugde en zelfvoldoening, daar zij het geluk en genoegen mogten hebben, hun nieuw kerkgebouw waar toe zij met onvermoeiden ijver en niet zonder grote inspanning de nodige materialen reeds sedert lang hebben aangebracht plegtig volgens de voorschriften der kerk te zien inwijden. De consecratie der kerk aan de Almachtige God toegewijd onder de bescherming van de H. Maagd Maria onder de titel „hulp der Christenen" werd verricht door Mgr. Niewindt, bij gestaan door alle geestelijken. Voor 't eerst had een zulk plechtigheid in de kolonie plaats. de plechtigheid begon om 5 uur des morgens en eindigde om elf uur onder een menigte van toeschouwers.

Op het ogenblik dat de plechtige opening voorafgaat, hield Mgr voor de hoofdingang der Kerk een treffende leerrede In het altaar werden gesloten de overblijfselen van den H. Urbanus. De kerk is geheel van steen opgetrokken, jammer dat er nog zoveel schuld op rust. Er moet nog gebouwd worden een woonhuis voor de pastoor, die nu nog een kwartier van de kerk woont".

Na afloop der consecratie deed Mgr. een pontificale H. Mis.

Wat die opmerking er tussen over de schuld betreft. f 3000 waren voor handen en f. 7000 waren de beraamde kosten. Er was een collectie geweest is „de Godsdienstvriend", deze collectie bracht 633 gulden op en 96 cent.

Mgr. Niewindt moet veel geldzorgen gehad hebben over Sta Maria, de mensen van Sta Maria konden niet veel doen, doch de pastoor prijst ze en schrijft „dat ze meer doen, dan ze kunnen".

Het bedrag van de 200 gulden voor het stuk grond van Mej. Gijsbertha da Costa Gomez hebben ze volgens een stuk van gouverneur Raders, zelf bijelkaar gelegd, om toch maar een kerk te krijgen, bovendien zagen we hoe ze onder muziek — en wat voor muziek — in optocht materialen naar de heuvel Rotondo brachten, om de bouw toch maar te bespoedigen.

De patrones van de kerk moest helpen. We weten niet, wie die patrones „Maria hulp der Christenen" heeft uitgekozen. Misschien was het Mgr. Niewindt zelf, of pastoor Smit, de eerste pastoor?

De titel „hulp der Christenen" werd door Paus Pius V aan de litanie van de H. Maagd toegevoegd na de overwinning op de Turken bij Lepanto, Paus Pius VI stelde er een apart feest voor in, als feestdag werd vastgesteld 24 Mei. Paus Pius VII deed dit bij de zijn verlossing uit de gevangenschap onder Keizer Napoleon.

Ons werd verteld, dat de bouw van de kerk onder leiding zou gestaan hebben van een kapitein Boer. In die tijd was Curaçao natuurlijk niet veel architecten rijk en zal de hulp van de zijde van de militaire met beide handen zijn aangenomen. De militair Boer was misschien uitgekomen ter uitvoering van de militaire versterkingen, zoals die ontworpen werden door Baron Krayenhoff, bekend uit de slag om Nijmegen. (1755).

De beschikking, dat er een school op St. Maria moest worden opgericht kwam pas af op 30 Augustus 1850.

Daar het geld voor de school en voor een huis voor de Zusters geweigerd was, was de toestand er wel heel primitief. Het gedenkboek van de Zuster (1842 — 1942) weet te vermelden, dat „de Zusters aanvankelijk een huisje hadden, d.w.z. een afdakje om te werken, eten en drinken en om een ander om te slapen. En dan nog hoe? Het is geen overdrijving als men vertelde, dat ze in de regentijd met een paraplui op in bed lagen." Men begon met een 100 leerlingen, doch een paar jaar later in 1854 had men op Santa Maria 175 leerlingen. Er waren toen 2 Zusters, die les gaven op Zondag en in de week.

Ook op Zondag, erger U niet Christelijke twintigste-eeuwer, want een eeuw geleden liet men de mensen door de week niet vrij om wat te gaan leren, die moesten slavenarbeid verrichten op de cunucu's

Gelukkig bleef men zorgen voor St. Maria er kwam zelfs hulp uit Venezuela, daar werd een collecte gehouden voor de kerk van St. Maria, die 28 pesos opbracht. Wie daar voor gezorgd had?

Op 13 Dec. 1850 schreef Mgr. Niewindt van uit Barber een hartelijk bedankbriefje aan den heer Jacobus G. de Pool. Het is mooi, dat de Curaçaoenaars daar hun land niet vergaten.

Pastoor Smit kreeg hulp in een kapelaan nl. de kruisheer C. st eerst werkzaam op Aruba, hij kwam op 23 Juni op St Maria. De geheel midden divisie kon ook onmogelijk bediend worden door een zieke pastoor.

Nu werd op 14 Juli 1851 de school op St. Maria geopend, waarover we boven reeds spraken. Het eerste schooltje werd later door een orkaan vernield.

De arbeid van opbouw gaat door. In 1852 is een pater Capucijn pater Didacus kapelaan op Sta. Maria, doch jammer genoeg moest deze man wegens gezondheidstoestand in Nov. van dat dat jaar weer naar Holland vertrekken.

Deze tijd is een zware tijd geweest voor Mgr. Niewindt, openlijk moet hij een tweede kamerlid schrijven, dat het gouvernement niet deugt dat het hatelijk is voor de katholieken, dat de emancipatie maar uitblijft Bovendien ziet Mgr. Niewindt zijn priesters vertrekken en ook ontwaart hij, dat zij niet allen, die ijver hebben, die hem verteerde. Zijn werk op St. Domingo leek ook door een nieuwe revolutie verloren, twee priesters waaronder de bevrijder Caspar Hernandez kwamen naar Curaçao in ballingschap.

In zijn schets van de missie van het jaar 1854 schrijft Mgr Niewindt dat er in de parochie van St Maria nog twéé plaatsen zijn, waar men cathechismus gaat geven.

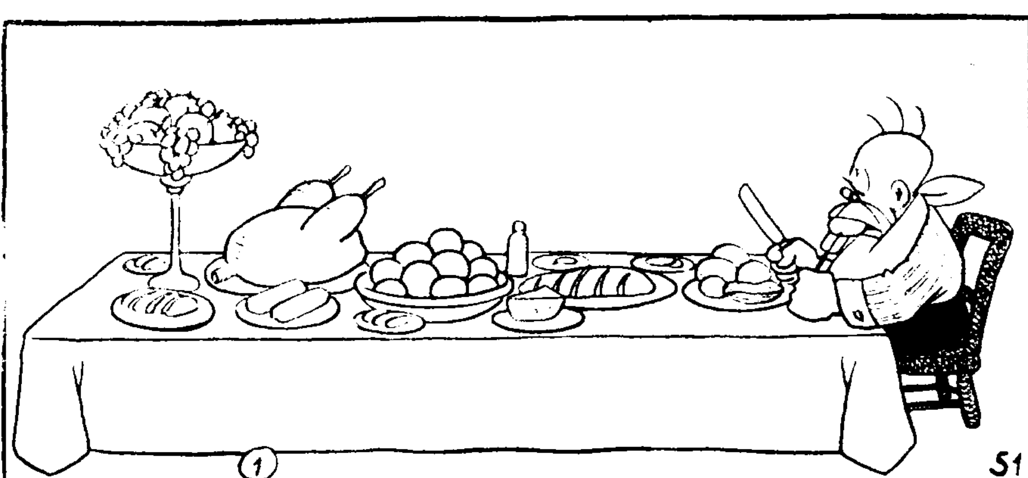
De mensen weten nog van cathechismuslés daar op de hoek van de weg naar „banda bao" op de plaats die Bethelehem heet. In een hut op een heuveltje zou les gegeven zijn terwijl aan de voet de lijken van de overledenen rusten.

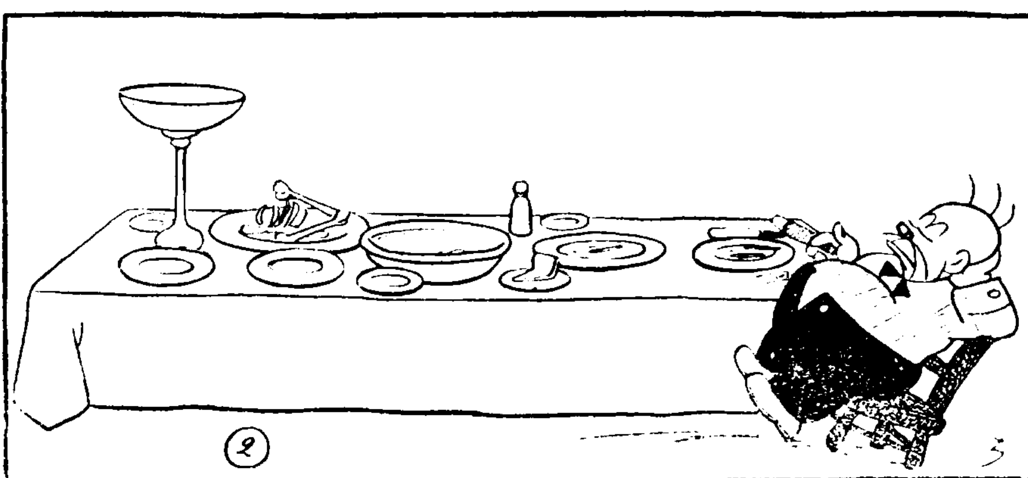
Vlak daarbij zou in een tuin, (nu is alles kaal, daar de geweldige regen van 1908 de situatie veranderde en een rooi deed ontstaan), de priester Caspar Hernandez begraven zijn. Misschien gaf deze priester van St Domingo daar les, na zijn eerste verbanning uit Santo Domingo? We weten het niet.

Hij stierf, toen hij de tweede maal als balling St. Domingo verliet in het huis van Mgr. Niewindt We weten niet waarom men hem helemaal op Bethlehem ging begraven. Misschien woonde hij daar tijdens zijn vroegere ballingschap of ook werd die tuin bewoond door andere mensen uit St Domingo zoals de uitgewezen president Juan Baez. (wiens naam lijkt voor te komen in de naam van een knoek vlak daarbij.) NB? In 1854 is men op Curaçao bang voor de cholera en Mgr. Niewindt biedt de school van St Maria als hospitaal aan.

JANDORET
Dochterkerk van Santa Maria.

ADAMSON HEEFT ZIJN BEST GEDAAN.

Mgr. Niewindt zegt de pastoor van St Maria een stuk grond in te richten als kerkhof voor cholerlijders. Hij vertrouwt op de edelmoedigheid van pastoor Smit en vraagt voor zich zelf gebed om mee te kunnen helpen, hij schrijft dit, het onderschrift van zijn wapen in herinnering brengend „Heer, ik weiger de arbeid niet". Een kerkhof extra op St. Maria was gelukkig niet nodig.

Op Bonaire waren 110 slachtoffers.

In het jaar 1855 telt St. Maria een 600 communicanten.

Op de 17 Oct. van het jaar sloeg de bliksem in de kerk. Inderdaad de kerk van St Maria ligt prachtig mooi op een heuvel in het middelpunt van de parochie (in die tijd moesten de mensen zelfs van de Boca San Michiel naar Sta Maria lopen), doch voor onweer schijnt het aantrekkingspunt, althans men is er nog bang voor. Hier is de beschrijving van die inslag:

„Op 17 October 1855 sloeg de bliksem in de kerk van Sta. Maria, des morgens om 9 uur in de Oostgevel. Alles wat op het altaar stond, werd verbrijzeld, de godslamp uitgedoofd, een kaars werd ontstoken, een andere kaars smolt, een schilderij, een „ecce homo", werd verscheurd, de bliksem baande zich op drie plaatsen een doortocht door de muur der sacrestie en verbrijzelde daar alles, en nam een uitweg door twee plaatsen in de zijmuur. De pastoor was op dat ogenblik in de kerk met enige kinderen, hij werd met een der jongens neergesmeten, het vuur schroeide zijn rechteroor en oog en een jongen werd door uitvallende stenen gewond."

In het jaar 1856 gaat Pastoor Smit op vacantie naar Nederland (13 Mei).

In het jaar daarop komt hij weer terug op Sta. Maria (21 Juni). De priester Te Riele is in Juli als kapelaan op Sta. Maria.

In het jaar 1858 werd dan, volgens de traditie althans — we hebben er geen enkel schriftelijk bewijs voor — de priester Caspar Hernandez op Bethlehem begraven.

Hij stierf op 21 Juni.

Mgr. Niewindt kwam te sterven op 12 Januari 1860. Hij mocht zijn loon ontvangen ook voor wat hij deed voor de mensen van de Middendivisie, de parochie van Sta. Maria.

Onder den nieuwen Bisschop, Mgr. Kistemaker, werd de toestand door gebrek aan priesters steeds moeilijker, Sta. Maria werd ook groter, het had in het jaar 1863 een 775 communicanten. Pastoor Bernardus Smit kreeg in het jaar 1864 zijn eervol ontslag.

Hij schijnt toch nog op Sta. Maria gebleven te zijn, maar moet wegens ziekte in het jaar 1866 geassisteerd worden door een priester Kieckens (1 Mei).

Pastoor Smit schrijft: „De administrator van missie, Pastoor Schermer, het jaar daarop, is wel 61 jaar oud, maar is nog steeds gewillig om te helpen.

Hij bleef werken tot het einde, maar als de nieuwe Bisschop komt, Mgr. Van Ewijk, en twee paters Dominicanen en een broeder Jozef, dan moeten ze onmiddellijk één der Paters naar Sta. Maria laten gaan. De arme pastoor Smit had twee maal een beroerte gehad, en was niet meer goed bij zijn positieven en kon zelfs de trappen van het altaar niet meer op.

Hij is ook een geweldige staat van dienst van 1847 tot 1870 en dan alles van de grond af te moeten opbouwen. Zie zijn foto bij Dahlhaus' „Levenschets Mgr. Niewindt", blz. 361.

Als men bedenkt, dat de parochie van Sta. Maria vroeger ook geheel het gebied van de parochie van Jandoret en een groot stuk van de parochie van Groot Kwartier omvatte, dan ziet men duidelijk in, dat voor zulk een gebied één pastoor veel te weinig is. De bisschoppen probeerden dan ook steeds een kapelaan naar Sta. Maria te sturen. Hier enkele van de oude garde, die Pastoor Smit hebben bijgestaan:

Van Blaricum (1853—1857) Te Riele (1857—1859) Huigen (1859—1862) Scholten (1862) Van Lottum (1862—1864) Pater Paulus Capucijn 1864.

Doch van 1864 tot 1874 staat er geen kapelaan aangeschreven voor St. Maria, men had werkelijk té weinig priesters.

Hierdoor krijgt men eenig begrip, hoe gelukkig het was, dat de Provincie van de Nederlandse Dominicanen in het jaar 1870 de missie van Curaçao op zich nam, Mgr. Niewindt had gemeend, dat het voor kloosterlingen moeilijk zou zijn de missie van Curaçao aan te nemen, daar ze niet meer tezamen zouden kunnen wonen in een klooster, doch bij de mensen zouden moeten wonen en hun regel niet meer letterlijk zouden kunnen opvolgen.

Zijn opvolger zag wel in, dat een orde, die een missie aanam juist dit voordeel gaf, dat men zo altijd verzekerd is van nieuwe werkkrachten. Na het herstel van de hierarchie in Nederland waren er zo veel wereldsgeestelijken nodig voor de nieuw op te richten parochies, daar er werkelijk maar weinig gevonden zouden kunnen worden om naar Curaçao te gaan. We kunnen begrijpen dat volgens het getuigenis van pastoor Schermer er bij Mgr. Niewindt op het eind van zijn leven angst, grote angst opkwam, dat nog heel de arbeid verloren zou zijn door gebrek aan priesters. God had medelijden en zond zijn priesters ook naar St. Maria.

Pastoor Smit kwam op 23 Juli 1873 te sterven en werd op het kerkhof van St. Maria begraven. Hij was toch immers de man van St. Maria, hij begon er het doopboek op 17 Sept. 1847. Geboren te Purmerend in Noord-Holland heeft hij 41 jaar in de missie van Curaçao gewerkt. God zal hem de eeuwige glorie geschonken hebben.

Pater Schrauwen ging er heen als pastoor. Hij werd 1 October 1870 benoemd. Hoe de situatie er toen was weten we ook een beetje uit de memoires van broeder ozef. die oud geworden over St. Maria schreef: „De school op St. Maria heeft Monseigneur van Ewijk gebouwd. Vroeger stond er een school aan de Zuidkant van de weg bij de berg met een Zustershuisje. Het is nu maar uitzoeken welke weg Broeder Jozef kan bedoeld hebben. Met de nieuwe school bedoeld hij de school, die onder pastoor van Blaricum gebouwd is tussen 1873 en 1877.

St. Maria had in het jaar 1872 op de school ongeveer 135 kinderen.

De school en het Zustershuis waren nog gebouwd van maïsstokken schrijft Mgr. van Ewijk heel uitdrukkelijk.

Op 1 October werd de Broederschap van de H. Rozenkrans ingesteld.

Mgr. van Ewijk wilde meer Paters hebben, hij kon de toestand op St. Maria zo niet laten, dus moest reeds onmiddellijk een Pater naar die parochie sturen doch ook op andere plaatsen had men Paters nodig.

In 1873 kreeg men als kapelaan op St. Maria Pater Reginaldus van de Venne iemand, die zich vrijwillig voor de missie van Curaçao had aangeboden. Later Pastoor Mulder, de man van Saba.

Men wil St. Maria vooruit helpen, daarom gaat er in Februari een request naar den Gouverneur, waarin te lezen stond, dat de Zusters nu 15 jaar lang les geven in lezen, schrijven en rekenen, en handwerken.

Dit onderwijs is gratis. Het Gouvernement doet niets, voor die bevolking van 3000 zielen. Er wordt verder gezorgd voor de kleding van de mensen. Gemiddeld is het aantal schoolgaande kinderen 100 à 125 per jaar, er moesten ten minste 200 kinderen op school zijn, maar men moet afwijzen wegens plaatsgebrek. De school is een hut, die allang afgekeurd had moeten worden, men vraagt daarom steun voor de bouw van een locaal, een echt schoollocaal!

Er kwam geld op de begroting van het jaar 1875, doch de pers (!) kwam met de opmerking, of de Zusters wel gediplomeerd waren, waarop Mgr. van Ewijk de schoolcommissie uitnodigde de school te bezoeken.

Hij was niet bang. In het jaar 1876 staan er voor St. Maria 939 communicanten opgegeven.

Het regelmatige parochieleven geeft de geschiedenis niet veel te vertellen.

Pater van de Venne liet een buitengewone faam na, als een man, die goed was voor de armen.

Pastoor de Vries, die jaren lang gewerkt had op Aruba, kwam 1884 op St. Maria. Van hem hoorden we de volgende anecdote.

Pastoor de Vries hield er van zelf reparaties op te knappen, te werken op het land, en al wat maar kon helpen om het moeilijke leven dragelijk te maken zo nodig zelf te verrichten. Het gebeurde nu op zekere dag, dat nieuw aangekomen priesters te paard of met de ezel naar St. Maria reden, om daar ook de Pastoor te gaan groeten.

Bij de pastorie zagen ze iemand druk bezig, in alle bedrijvigheid.

Ze riepen hem aan: „Hé kerel, waar is de pastoor?" waarop de aangesprokene antwoordde „Wacht maar even". Hij ging naar binnen, en kwam gekleed in toog naar buiten, terwijl hij lachend riep, „Hier is de Pastoor". Pastoor de Vries was het zelf geweest, die „kerel" („boetchi" hadden ze geroepen in het Papiament) die aan het werken was.

Na Pastoor de Vries waren er de Paters v.d. Heiligenberg, Helling.

In 1889 was de situatie er zo ellendig, gebrek aan eten en vooral gebrek aan behoorlijk drinkwater, dat er zich verschillende gevallen van scheurbuik voordeden, op St. Maria. De Pastoor toog naar het Gouvernement en gelukkig vond hij de Gouverneur bereid om hem geld te verstrekken, om wat eten voor de mensen van St. Maria te kopen.

EX-MINISTER WELTER CONTRA „CHERIBON".

De ex-minister van Overzeese Gebiedsdelen, Ch. J. I. M. Welter heeft zich in een radio-rede gekeerd tegen de ontwerp-overeenkomst van Cheribon. Naar zijn mening betekende deze de overdracht van een gezag naar een schijngezag.

De spreker kwam op tegen de bij de onderhandelingen te Linggadjati gevolgde procedure: dat de text van de ontwerp-overeenkomst verhelderd zou moeten worden door „bindende notulen", dus door, naar de woorden van den heer Welter, „volstrekt ongebruikelijke practijken".

Dit achtte de spreker het beste bewijs, dat de overeenkomst niet goed en niet aannemelijk is. Tenslotte nam de heer Welter stelling tegen de mening, dat de internationale positie van Nederland tot aanvaarding van de ontwerp-overeenkomst dwong. Op grond van het feit, dat Nederland vijf jaar heeft gestreden aan de zijde der democratische landen voor de macht van het recht, achtte de spreker het onaannemelijk, dat bijv. Engeland zich zou willen bekennen tot het recht van de macht, tot wilsoplegging door den sterke aan den zwakke.

„Ons volk weet nu, met onfeilbare zekerheid, dat, als het accoord van Linggadjati het feitelijk gezag der republiek over Java en Sumatra erkent, dit een erkenning is in strijd met de werkelijkheid. Ons volk weet, dat die republiek over het grootste deel van Java en Sumatra net zoveel te zeggen heeft als over de straat, waarin gij woont."

Het alternatief van het niet-aanvaarden der overeenkomst, nl. „koloniale oorlog", achtte de spreker fantasie: „Niemand wil een oorlog en hij is al hierom ondenkbaar, omdat de grote massa der bevolking ons verwelkomt als bevrijders en redders in de bittere nood". „Het is een belediging voor onze Nederlandse jongens ginds, te veronderstellen, dat zij, met moordlust bezield, als woestelingen zouden losslaan op een arme weerloze bevolking."

„Geen woorden kunnen wegpraten, dat een souvereine staat niet binnen een andere souvereine staat kan zijn en dat de schepping van een souvereine staat Indonesië dus betekent en betekenen moet het uiteenbreken van het koninkrijk."

Met betrekking tot het dikwijls te berde gebrachte argument: Engelang en Amerika zullen geen andere politiek dan de tot dusver gevolgde toestaan", zeide de spreker o.m.: „De wereld heeft eerbied voor een volk, dat een rechtvaardige zaak met kracht verdedigt, dat loyaal en royaal ver gaande politieke hervormingen wil en zal doorvoeren, maar dan verder zegt: mind your own business".

De werkelijk democratische landen zullen wel naar ons luisteren als een zeer democratisch volk, als het onze laat weten: dit willen wij niet en dit willen wij wel." (Msb.)